

добива човѣкъ съ разкаянието? Ако само се разкайва и продължава да грѣши, той е избралъ едно палеативно срѣдство, което нищо не ползува. Да грѣшишъ, да се разкайвашъ и пакъ да грѣшишъ, това е положение на пияницата, който седи до срѣдъ нощъ въ крѣчмата. Крѣчмарьтъ го подсѣща веднѣжъ, два, три пжти да си отива, но той не мърда. Най-после крѣчмарьтъ го набива, изтласвка го навънъ и затваря вратата. Честолюбивъ е пияницата, но желанието му да пие е по-силно отъ неговото честолюбие. Като се наспи, на другия день той пакъ отива въ крѣчмата и казва на крѣчмаря: Ти снощи ме би, но дай сега половинъ кило вино, да се примиримъ. Примирятъ се и пакъ започва да пие до забрава, докато крѣчмарьтъ повтори сжщото — набие го и го изтласка навънъ. Ще кажете, че и на това нѣщо има край. Има край, но когато бѣчвитѣ се изпразнятъ. Изкуство е, да се откаже човѣкъ да пие при пълни бѣчви. Изкуство е да престане човѣкъ да грѣши при изпитания и изкушения.

Синьтъ на единъ турски бей билъ голѣмъ пияница. Бащата го съветвалъ по единъ, по другъ начинъ да не пие, но той си продължавалъ своя занаятъ. Единъ день ходжата намислилъ да го уплаши и му казалъ: Синко, знаешъ ли, какво те очаква на онзи свѣтъ? — Не зная. — Като заминешъ за онзи свѣтъ, ще те турятъ въ ада и на врата ти ще закачатъ всички бѣчви, които си изпилъ. — Пълни ли ще бждатъ, или празни? — Пълни, разбира